

ΑΝΑΛΗΨΙΣ

Πηγή: <http://www.imkby.gr/greek/sarakosti/easter/analipsi.htm>

«Εἶπε δέ ὁ Κύριος πρὸς αὐτούς· Λήψεσθε δύναμιν ἐξ ὕψους, ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἔσεσθαι μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Ἐξήγαγε δὲ αὐτούς ἔξω ἕως τὴν Βηθανίαν καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ, εὐλόγησεν αὐτούς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτόν αὐτούς, διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν... Βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτόν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανόν, πορευομένοι αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, οἳ καὶ εἶπον Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; Οὗτος ὁ Ἰησοῦς, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν. Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ – μετὰ χαρᾶς μεγάλης - ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος. Καὶ ἦσαν διαπαντός ἐν τῷ ἱερῷ αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν».

Μέ αὐτές τίς ἀδρές γραμμές ὁ ἱερός εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς περιγράφει στό τέλος τοῦ Εὐαγγελίου του καὶ στήν ἀρχή τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, τὴν τελευταία ἐμφάνισι τοῦ ἀναστάντος Κυρίου στοὺς μαθητὰς Του (Λουκ. 24, 44-53. Πράξ. 1, 1-14). Ὅπως στὰ δύο αὐτὰ βιβλία τοῦ ἱεροῦ Λουκᾶ, ἔτσι ἡ ἀνάληψις τοῦ Κυρίου κατακλείει τὴν ἱστορία τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς βίου τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνοίγει τὴν ἱστορία τῶν μαθητῶν – τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι μέ ἄλλα λόγια ὁ συνδετικὸς κρίκος, ἡ μετάβασις ἀπὸ τὴν μία φάσι τοῦ σωτηριώδους ἔργου τοῦ Θεοῦ στήν ἄλλη. Τό κλείσιμο τῆς πρώτης σκηνῆς καὶ τό ἀνοιγμα τῆς δευτέρας. Ακριβῶς δὲ τὴν τεσσαρακοστή ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι ἡμέρα, ἀφοῦ ὑμνήσαμε καὶ δοξολογήσαμε μαζί μέ τούς μαθητὰς τὴν δόξα τοῦ ἀναστάντος, ἀφοῦ ζήσαμε ἐπὶ 40 ἡμέρες στήν χαρούμενη ἀτμόσφαιρα τῆς παρουσίας Του, θά κληθοῦμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία νά παραστοῦμε νοητὰ στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν γιὰ νά ἀποχαιρετήσωμε τὸν ἀπερχομένο Σωτῆρα.

Δέν ξεύρω ἂν βρεθήκατε ποτέ σέ ὥρα λατρείας κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως ἢ καὶ σέ ὅποιαδήποτε ἄλλη λειτουργικὴ σύναξι μέσα στὸν ὑπέρλαμπρο ναὸ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν Ἁγία Σοφία. Τὸν μεγάλο τροῦλλό της κοσμεῖ ἓνα θαυμαστό μωσαϊκό τοῦ Θ' αἰῶνος. Στό κέντρο μέσα σέ φωτεινὴ δόξα κάθεται ὁ Χριστός ὑποβασταζόμενος ἀπὸ δύο ἀγγέλους. Γύρω-γύρω μέσα σέ ἓνα καταπληκτικὸ γιὰ τὴν μεγαλοπρέπειά του τοπίο οἱ δώδεκα ἀπόστολοι μέ τὴν Θεοτόκο στήν μέση βλέπουν μέ θάμβος πρὸς τὸν οὐρανό. Καὶ δύο

Λευκοφόροι ἄγγελοι τοὺς ἀπευθύνουν τοὺς λόγους τῶν Πράξεων: «Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν;» (Πράξ. 1, 11).

Νομίζεις πῶς καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ κάτω ἀπὸ τὸν μεγάλο θόλο βρίσκονται συναγμένοι μαζί μὲ τοὺς ἀποστόλους καὶ ἀπολαμβάνουν τὸ ὑπερφύες θέαμα. Τὸν Χριστὸ ἀναλαμβάνομενο, ἀλλὰ καὶ διαρκῶς μὴ χωριζόμενο. Διαρκῶς βλέποντα ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ μέσα στὴν ἀστραφτερὴ ὀλόχρυση δόξα Του καὶ ἀδιάκοπα ἐπαίροντα τὰ χέρια Του καὶ εὐλογοῦντα τοὺς ἀποστόλους, τὴν Ἐκκλησίᾳ Του. Καὶ στὴν στάσι, στὴν ἔκφρασι, στίς κινήσεις τῶν ἀποστόλων τοῦ ψηφιδωτοῦ διακρίνει κανεῖς ὅλα τὰ ἀνάμικτα αἰσθήματα πού ἔνοιωσαν ἐκεῖνοι κατὰ τὴν μεγάλη ἐκείνη στιγμή, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ αἰσθήματα πού πλημμυρίζουν τίς καρδιές τῶν πιστῶν πού βλέπουν τὴν δόξα τοῦ ἀναλαμβανομένου. Γιατί ἀκριβῶς ἡ ἀνάληψις εἶναι τὸ γεγονός – καὶ ἡ ἑορτή – τῶν μεγάλων συναισθημάτων, τῆς ποικιλίας τῶν ἀντιθέσεων. Ἐτσι ἀκριβῶς τὴν βλέπει καὶ ἡ Ἐκκλησίᾳ στὴν ἀκολουθία τῆς ἑορτῆς.

Καὶ πρῶτα κυριαρχεῖ ὁ τόνος τῆς χαρᾶς, τῆς δόξης, τοῦ θριάμβου. Ὁ Κύριος τελειώνει τὸ ἔργο τῆς οικονομίας. Ὑψώνεται σάν νικητῆς καὶ θριαμβευτῆς ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆ πού ἔσωσε, ὁ Πατὴρ τὸν ὑποδέχεται, οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἄνθρωποι δοξολογοῦν τὸν νικητῆ, τὸν θριαμβευτῆ, τὸν Σωτῆρα. Τὸν τόνο αὐτὸν τῆς χαρᾶς γιὰ τὴν ἔνδοξο ἀνάληψι ἐκφράζει τὸ πρῶτο τροπᾶριο τῆς ἑορτῆς, τὸ πρῶτο στιχηρὸ τοῦ ἑσπερινοῦ, τοῦ πλ. β' ἤχου:

«Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς,
ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ.
Οἱ οὐρανοὶ ἐτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ,
νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ.
Ἄγγελοι θαυμάζουσιν,
ἄνθρωπον ὀρώντες ὑπεράνω αὐτῶν.
Ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται,
ὄν ἐν κόλποις ἔχει συναῖδιον.
Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον
κελεύει πᾶσι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ
Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ἡμῶν.
Πάντα τὰ ἔθνη, κροτήσατε χεῖρας
ὅτι ἀνέβη Χριστός, ὅπου ἦν τὸ πρότερον».

Ἡ χαρὰ ὅμως αὐτὴ δέν εἶναι μόνο χαρὰ γιὰ τὴν δόξα τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ χαρὰ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί ὁ Κύριος ἀνεβαίνοντας στοὺς οὐρανοὺς ἀνεβαίνει μαζί μὲ τὸ σῶμά Του τὸ ἀνθρώπινο, μὲ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα. Αὐτὴν ἀνεβάζει στὸν οὐρανὸ καὶ συγκαθίζει στὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἔτσι γίνεται πρωτοπόρος τοῦ ἀνθρώπινου γένους στὴν δόξα τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως μὲ τὴν ἀνάστασί Του ἔγινε πρωτότοκος τῶν νεκρῶν. Στούς ὦμους Του πῆρε τὴν πλανηθεῖσα ἀνθρώπινη φύσι καὶ ἀναληφθεῖς τὴν ἐθέωσε καὶ «τῷ Πατρὶ προσήγαγε».

Τόν θρίαμβο αὐτόν τοῦ ἀνθρώπου ψάλλει τό δοξαστικό τῶν ἀποστίχων
τοῦ ἔσπερινου τοῦ πλ. β' ἤχου:
«*Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῶ,
Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος,
τοῦ ἀννυψῶσαι τήν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ
καί ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον,
τοῦ ἀγιάσαι τάς ψυχάς ἡμῶν*».

Ἡ χαρά ὅμως γιά τήν δόξα τοῦ Χριστοῦ συγκιρνώται μέ τήν λύπη γιά τόν
χωρισμό. Καί τόν θρῆνο αὐτόν τῶν μαθητῶν παραστατικά ζωγραφεῖ τό
τέταρτο στιχηρό τοῦ ἔσπερινου τοῦ πλ. β' ἤχου:

«*Κύριε, οἱ ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε
ἐν νεφέλαις ἐπαιρόμενον,
ὄδυρμοῖς δακρύων, ζωδότα Χριστέ,
κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον
Δέσποτα, μή ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς,
οὓς δι' οἶκτον ἠγάπησας δούλους σου,
ὡς εὖσπλαγχνος·
ἀλλ' ἀπόστειλον, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν,
τό πανάγιόν σου Πνεῦμα,
φωταγωγῶν τάς ψυχάς ἡμῶν*».

Χαρά, λύπη, ἀλλά καί ἐλπίδα. Ἐλπίδα ὅτι ὁ Κύριος δέν θά ἀφήσῃ
ὀρφανούς τούς ἀποστόλους καί τήν Ἐκκλησία. Θά στείλῃ τό ὑπεσχημένο
Πνεῦμα, τόν Παράκλητο, γιά νά μένη μαζί τους καί μαζί μας, κατά τήν
ἐπαγγελία Του, μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ὅτι τήν ἔνδοξο ἀνάληψι
θά ἀκολουθήσῃ ἡ δυναμική παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο, ὅπως
ψάλλει τό πρῶτο τροπάριο τῆς λιτῆς τοῦ α' ἤχου:

«*Ἀνελθῶν εἰς οὐρανοῦς,
ὄθεν καί κατήλθες,
μή ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, Κύριε·
ἐλθέτω σου τό Πνεῦμα,
φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ.
Δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων
ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλάνθρωπε*».

Εἶναι ἓνα μυστήριο ἡ ἐορτή τῆς Ἀναλήψεως. Μυστήριο, πού τό ζῆ ἡ
Ἐκκλησία ὄχι μόνο κατά τήν ἡμέρα πού τελοῦμε τήν ἀνάμνησί του, ἀλλά
καθημερινῶς, σέ κάθε στιγμή τῆς ὑπάρξεώς της. Πού τό ζῆ καί κάθε
πιστός στίς ὥρες πού στρέφει τά μάτια του στόν οὐρανό ἀναζητῶντας τόν
Σωτήρα του. Τόν βλέπει ἀνερχόμενον εἰς τόν οὐρανόν, καθήμενον ἐκ
δεξιῶν τοῦ Πατρός στήν δόξα τῆς Θεότητος, ὅπως τόν εἶδε ὁ πρωτομάρτυς
Στέφανος (Πράξ. 7, 56). Αἰσθάνεται τά χέρια Του ἐπαιρόμενα νά τόν
εὐλογοῦν καί τούς λόγους Του νά τόν καθησυχάζουν. Τόν ἀκούει νά τοῦ
ὁμιλῇ γιά τήν παράκλησι, γιά τήν παρηγορία τοῦ Παρακλήτου καί γιά τήν
ἐξ ὑψους βοήθεια καί νά τόν βεβαιώνη ὅτι πάντοτε εἶναι καί θά εἶναι μαζί

του μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Παίρνει δύναμι καὶ θάρρος αἰσθανόμενος τὴν διαρκῆ παρουσία Του, τὴν θαλπωρὴ τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ἀποδύεται στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, πατῶντας στὴν γῆ, ἀλλὰ ζητῶντας τὰ ἄνω, φρονῶντας τὰ ἄνω, ἔχοντας τὸν δείκτη τοῦ προσανατολισμοῦ του ἐστραμμένον πρὸς τὸν οὐρανό, ὅπου ὁ Χριστός «ἐστὶ ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος», κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο (Κολοσ. 3, 1). Εἶναι ἤδη πολίτης τῶν οὐρανῶν, ἀφοῦ ἡ κεφαλὴ του, ὁ Χριστός, βρίσκεται στοὺς οὐρανοὺς.